

Ni negres, ni argentins

Es publica una **selecció de les cròniques esportives** dels anys vint i trenta del periodista **Josep M. Planes**

MIQUEL PAIROLÍ

El text diu: «Ahir al matí, sota la pluja, la finor del paisatge empordanès s'enriquia amb un joc de colors suaus i ponderats d'una elegància única. No era aquell Empordà luxuriant de les belles estampes literàries, sinó un paisatge gras, abundant, delicat, amb una gràcia infinita.» No és pas escrit per Josep Pla, encara que ho sembli. És de Josep Maria Planes. Es va publicar a *La Publicitat* el 16 de juny de 1936 i correspon a la seva crònica de l'etapa del dia abans de la Volta Ciclista a Catalunya. Planes va ser un dels bons periodistes dels anys vint i trenta, l'obra del qual hem tingut la sort d'anar recuperant, en part, als últims anys. S'ha reeditat el seu llibre *Nits de Barcelona* (1931) un recorregut pels cafès, cabarets, sales de ball i prostíbuls d'aquella època, que és una de les obres notables de la literatura catalana del segle XX. S'ha publicat *Els gàngsters* de Barcelona, sèrie d'articles en què Planes denunciava les relacions entre delinqüència i anarquisme en la Barcelona de la República, i que li va costar la vida perquè els gàngsters van aprofitar la revolució de l'estiu del 1936 per passar comptes amb Planes i matar-lo a l'Arrabassada.

Ara, sota el títol no gaire afortunat de *Planes d'esport* es publica una breu selecció d'articles de tema esportiu escrits pel periodista entre 1926 i 1936. La part principal del llibre són les seves cròniques de la Volta de 1935 i 1936, però també hi ha articles sobre futbol i boxa, els dos grans esports de masses de l'època. Així sabem que la presidència del Barça ja era cobejada pels senyorassos de la ciutat, que a l'equip l'insultaven per terres d'Espanya igual

«PLANES D'ESPORT»

Autor: JOSEP M. PLANES Editorial: PROA
Pàgines: 146 / Preu: 15 €

Importador d'un nou estil periodístic, après a París, Josep M. Planes va donar una nova dimensió al periodisme esportiu. Les seves cròniques, part de les quals han estat reunides en aquest volum, són sovint per això més retrats d'època que no pas informes esportius.

que ara i que allò de «més que un club» es va forjar sota la dictadura de Primo de Rivera. També s'hi aprèn que en aquella època els *cracks* ja solien sortir del Barça per la porta falsa, com li va passar a Samitier, la gran figura de l'esport català, al costat del ciclista Cañardo i del boxador Gironès.

Força coses perduren; d'altres no. En el darrer article, Planes elogia el Sabadell, de futbol, que anava a Madrid a jugar la final d'una competició. El motiu de l'elogi és que tots els jugadors eren catalans «com eren catalans els components del millor equip que mai ha tingut el FC Barcelona, o sigui, el que guanyà la famosa final de Vigo, el 1922.» I remata Planes: «el nostre homenatge al Sabadell, que té l'orgull i la dignitat de no encomanar la defensa dels seus colors ni als negres ni als canaris ni als bascos ni als argentins.» Bé, era el 1935...